

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 189. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788769024.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Også sommerskuespillene var nu ved juni måneds slutning 1831 forbi. Heiberg, der i så mange år med trofasthed havde hængt ved mig, ville nu ikke give tid længer, men skyndte med utålmodighed på vor forening. Det blev derfor besluttet, at den skulle finde sted i al hemmelighed i slutningen af juli. Hans moder, mine forældre og gamle Heiberg i Paris blev nu indvie i vor beslutning, men heller ingen andre. Fru Gyllembourg blev meget glad ved efterretningen og sagde, at hun her fik et længe næret ønske opfyldt. Heiberg foreslog hende nu at leve med sin 190 plejesøn som hidtil, og at vi to, han og jeg, skulle flytte ind i en ny bolig. Dette forslag tog hun sig overordentlig nær og gjorde mig til dommer med en mine, som om liv og død var afhængig af mit svar. Dette satte mig i stor forlegenhed. Det var min faste overbevisning, at det heldigste for alle parter var, at hun fortsatte sit eget hus, og jeg begyndte mit nye på egen hånd. Hun havde i så mange år været vant til at bestyre et hus, at tabet af denne beskæftigelse ville være hende smertelig. Hertil kom, at hun ikke var ene, men at hendes plejesøn, der om kort tid var voksen, og et forkælet barn, ikke let ville finde sig i at stå under et andet hus' love. Mit ønske var, når jeg fik et hus, da også at opfylde de pligter, som hviler på husmoderen, og dette følte jeg straks ville blive en vanskelig, for ikke at sige en umulig opgave, når alt blev i den gamle form, og når alle skulle blive tilfredse. Men at få hende til at indse dette, vidste jeg ville blive en umulighed, og jeg svarede derfor - jeg tilstår, ikke uden frygt - at hvad moder og søn blev enige om, dermed var jeg tilfreds. Og hvad skal, hvad kan en ung pige svare, når et sådant spørgsmål rettes til hende? Dette betænkes ikke altid tilstrækkeligt af forældrene. Jeg var hende virkelig inderligt hengiven, men et sådant forhold er vanskeligt for den unge, vanskeligt for den gamle. Heiberg, der vel også følte dette, var for lykkelig til, at han i sin glæde kunne nænne at bedrøve sin kærlige moder, og det blev altså derved.